

Joel

1

¹ Slovo Hospodinovo, které dostal Joel, syn Petuelův.

Zničená země

2 Starší, teď toto poslyšte,
všichni obyvatelé země, ucho nakloňte!
Stalo se co takového za vašich dnů
anebo za dnů vašich otců?

3 Svým dětem o tom povězte,
vaše děti zas svým dětem
a jejich děti potom těm,
kdo vystřídají je:

4 Co zbylo po housenkách,
sežraly kobylky,
co zbylo po kobylkách,
larvy sežraly,
a co zbylo po larvách,
sežraly ponravý.

5 Proberte se, opilci, plakejte,
kvílejte všichni, kdo víno pijete!
O sladký mok jste přišli teď,
od vašich úst byl odtržen.

6 Do mé země totiž vpadl lid,
mocný a nesčetný,
se zuby jako mají šelmy,
se lvími tesáky.

7 Mou vinnou révu zpusťošil
a oklestil mé fíkoví;
zbavil je kůry, kterou odhodil,
zbyly jen bílé větévký.

8 Kvílejí jako panna pytle oděná,
když oplakává svého ženicha!
9 Z Hospodinova domu zmizela
moučná oběť i úlitba.
Kněží, Hospodinu sloužící,
se dali do truchlení.

10 Zpusťošlo pole,
vyschla země,
zničeno obilí,
víno je pryč,
olej dochází.

11 Zoufejte, rolníci,
kvílejte, vinaři,
kvůli pšenici a ječmeni –
zničena byla sklizeň na poli!

12 Vinná réva uschla,
zvadlo fíkoví,
granátovníky i palmy s jabloněmi,
všechny stromy v sadu uvadly –
uvadlo samo lidské veselí.

Vyhlaste půst

13 Oblečte se pytle, kněží, truchlete!
Sluhové oltáře, kvílejte!
Pojďte, nocujte v pytlavině,
kdo mému Bohu sloužíte!
Domu vašeho Boha je upřena
moučná oběť i úlitba.

14 Vyhlaste půst,
svolejte shromáždění,
shromážděte starší
i všechny obyvatele země
do domu Hospodina, svého Boha,
a pojd'te volat k Hospodinu!

15

Ach, ten den!
Hospodinův den blízko je,
zhouba od Všemohoucího blíží se!^a

16

Přímo před našima očima
se pokrm vytratil;
z domu našeho Boha
zmizel jásos a veselí.

17

Zrní se scvrklo pod hroudami,
zpusťošly stodoly,
sýpky jsou zbořeny,
neboť zvadlo obilí.

18

I dobytek už nařiká!
Stáda krav bloudí sem a tam,
neboť se nemají kde pást;
i stáda ovcí jsou hladý zmožená.

19

Volám, Hospodine, k tobě!
Širé pastviny spolkl oheň
a lesy lehly popelem.

20

Sténá k tobě i divá zvěř,
protože vyschla voda v potoce;
širé pastviny spolkl oheň!

2

Strašlivé vojsko

1

Zatrubte na roh na Sionu,
na mé svaté hoře poplach vyhlaste!
Všichni obyvatelé země ať se třesou,
neboť přichází Hospodinův den!

2

Ano, blíží se –
temný a chmurný den,
den zahalený soumrakem!

Jako se úsvit rozlévá po horách,
blíží se veliká a mocná armáda,
jaká odpradávná nikdy nebyla
a navěky už nebude žádná podobná:

3

Před nimi sžírající oheň,
za nimi plamen plápolá.
Před nimi zem jak zahrada Eden,
za nimi zpusťošená pustina –
uniknout není kam!

4

Napohled se podobají koním,
řítí se vpřed jak oří váleční.

5

Rachotí jako jízda s vozy,
skáčou přes horské vrcholy.
Hučí jako když slámu hltají plameny,
jako mocné vojsko seřazené do bitvy.

6

Před nimi všechny národy
ve tváři blednou zděšením.

7

Řítí se vpřed jako vojáci,
jako hrdinové útočí na hradby;
směru se drží každý z nich,
ze své dráhy se neodchýlí.

8

Jeden do druhého nevráží,
každý sleduje svůj cíl,
a i když na obranu narazí,
neřídne jejich šik.

9

Na město se vrhají,
řítí se na hradby,
šplhají na domy,
vnikají okny jako zlodějí.

^a Iz 13:6; Ez 30:2–3

10 Před nimi země třese se
i samo nebe se musí chvět;
slunce a měsíc zatmí se
a zmizí záře hvězd.^a

11 Hospodin sám pak burácí
v čele své armády;
jeho tábor je obrovský,
připraven plnit jeho rozkazy.

Veliký, vskutku hrozný je Hospodinův den!
Kdo jej může snést?

Roztrhněte svá srdce

12 A proto ještě teď, praví Hospodin,
vraťte se ke mně celým srdcem svým,
s postem, pláčem a truchlením!

13 Roztrhněte svá srdce,
a ne pláště své,
k Hospodinu, svému Bohu, vraťte se;
je přece milostivý a soucitný,
nesmírně trpělivý, velmi laskavý
a který upouští od neštěstí.^b

14 Kdo ví? Třeba se rozmyslí, pohnut lítostí,
a požehnaní nám zanechá,
aby zas byly moučné oběti a úlitby
pro Hospodina, vašeho Boha.

15 Zatrubte na roh na Sionu,
vyhlase půst,
svolejte shromáždění!

16 Shromážděte lid,
posvěťte shromáždění,
sezvěte starce,
shromážděte děti
i malé kojence.
Ženich ať vyjde z ložnice
a nevěsta ze svého pokoje.

17 Kněží, kteří Hospodinu sloužíte,
plačte mezi síní a oltářem!
Proste: „Ušetři, Hospodine, svůj lid,
nevydávej posměchu své dědictví,
ať nejsou pořekadlem pro pohany!^c
Proč se má říkat mezi národy:
„Jejich Bůh? Co je s ním?“^d

Hospodin se slituje

18 Hospodin se pak rozhorlí pro svou zem
a nad svým lidem se slituje.

19 Hospodin svému lidu odpoví:
„Hle, posílám vám obilí,
víno a olej do sytosti!^e
Nevydám vás už nikdy víc
posměchu mezi pohany.

20 Severní vojsko od vás vyženu
daleko na vyprahlou pouštinu –
jeho přední voj do Moře mrtvého,
zadní pak do Středozemního;
a vzejde z něho smrad a puch.“

Ano, on vykonal věci veliké,
neboj se země, jásej a raduj se!

21 Hospodin vykonal věci veliké,
ať už se nebojí plní zvěř!

22

^a Iz 13:10,13 (Mt 24:29)

^b srov. 2S 24:16; Jon 3:9; 4:2 (Ex 34:6; Nu 14:18; Neh 9:17; Ž 86:15; 103:8; 145:8)

^c Dt 28:37; 1Kr 9:7; 2Le 7:20

^d Ž 42:4, 11; 79:10; 115:2

^e srov. Jl 1:10

Šíré pastviny zas budou zelené,
stromy ponosou své ovoce
a fíkovník s révou vydají užitek.^f

23 Synové Sionu, jásejte,
v Hospodinu, svém Bohu, se radujte,
neboť vám dá déšť, jak se patří,
vylije na vás liják vydatný,
podzemní i jarní, jako dřív.^g

24 Tvá humna budou plná obilí,
tvé lisy tonout ve vínu a oleji.

25 Nahradím vám roky, jež sežraly kobylky,
larvy, hmyz a housenky –
mé veliké vojsko,
které jsem na vás vypravil.^h

26 Budete jíst a jíst až do sytosti
a jméno Hospodina, svého Boha, velebit,
toho, jenž pro vás koná zázraky:
Můj lid už navěky nedojde potupy!

27 A tehdy poznáte, že já jsem v Izraeli,
že váš Bůh jsem já, Hospodin,
a žádný jiný není.ⁱ
Můj lid už navěky nedojde potupy!

Déšť' Ducha

28 Na všechny lidi pak vylíjí svého Ducha
a vaši synové i dcery budou prorokovat;^j
vaši starci budou mivat sny
a vaši mladíci vídat vidění.

29 Ano, i na otroky a otrokyně
vylíjí svého Ducha v oněch dnech.

30 Ukážu zázraky na nebi i na zemi,
krev, oheň a stoupající dým.

31 Slunce zakryje tma a měsíc krev,
než přijde veliký a hrozný Hospodinův den.

32 Každý, kdo vyzývá Hospodinovo jméno,
však bude zachráněn.
Na hoře Sion, v Jeruzalémě
vyvázne, jak Hospodin slíbil,
hrstka přeživších,
které povolal Hospodin.^k

3

Údolí rozsudku

1 Hle, v tom čase a v ty dny,
kdy úděl Judy a Jeruzaléma obrátím,
shromáždím všechny národy
do Jošafatského údolí,
a budu se tam s nimi soudit
o Izrael, můj lid a mé dědictví,
které rozptýlili mezi pohany.

2 Rozdělili si moji zemi
a losovali o můj lid.

3 Chlapce za nevěstku nabízeli
a za víno platili dívkami,
aby se napili.

^f srov. Jl 1:7-12; 18-20

^g Lv 26:3-4; Dt 11:13-14; 28:12; Oz 6:3

^h Jl 1:4

ⁱ Iz 45:5-6; 46:9

^j Nu 11:29; Př 1:23; Iz 32:15; 44:3; Ez 39:29; Za 12:10 (J 7:39; Sk 2:1-21)

^k 2Kr 19:31; Ezd 9:8, 13-15; Iz 4:2; 10:2; 37:31-32; Ez 14:21-22; Abd 1:17

^l hebr. *Jehošafat = Hospodin soudí*

⁴ Co vůbec máte proti mně, Týře a Sidone a všechny filistinské kraje? Za co se mi to mstíte? Jestliže se mi chcete mstít, rychle a rázně vám to oplatím! ⁵ Pobrání jste mé stříbro a zlato, mé vzácné poklady jste odnesli do svých chrámů. ⁶ Judský a jeruzalémský lid jste prodali Řekům, aby je zahnali daleko od vlasti.

⁷ Hle, já je probudím, aby se vrátili z míst, kam jste je prodali, a vaše činy vám oplatím. ⁸ Vaše syny a dcery vydám napospas synům Judy, a ti je prodají Sabejským, daleko mezi pohany. Tak praví Hospodin.

⁹ Provolejte to mezi národy:
Vyhlaste boj!
Probud'te hrdiny!
Do útoku, všichni vojáci!
¹⁰ Ukujte ze svých pluhů meče
a ze svých srpů oštěpy;^a
i slaboch ať řekne:
„Jsem udatný!“
¹¹ Rychle sem, všechny národy!
Shromážděte se z okolí!
Přiveď tam, Hospodine, svoje hrdiny!

¹² Jen ať se národy probudí
a přitáhnou do Jošafatského^b údolí,
neboť se tam posadím,
abych soudil všechny národy v okolí.

¹³ Uchopte srp,
sklizeň dozrála!
Šlapejte hrozny,
lis už je plný,
kád' už přetéká;^c
jejich hanebnost je veliká!

¹⁴ Davy a davy jsou
v Údolí rozsudku!
Hospodinův den blízko je,
v Údolí rozsudku!^d

¹⁵ Slunce a měsíc zatmí se
a zmizí záře hvězd.

¹⁶ Hospodin bude ze Sionu řvát,
burácet bude z Jeruzaléma –
nebe i země se budou třást!^e
Hospodin bude útočištěm pro svůj lid,
pro syny Izraele bude pevností.

21

Pomstím jejich krev, kterou jsem nepomstil.
Na Sionu bydlí Hospodin!

Požehnaný Sion

¹⁷ A tehdy poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh,
jenž bydlí na své svaté hoře Sionu.
Jeruzalém pak znovu bude svatý
a nevpadnou už do něj cizáci.

¹⁸ V ten den budou hory oplývat vínem,
kopce přetékat budou mlékem
a každou judskou roklí voda poteče.
Z Hospodinova domu pramen vyrazí
a zavlaží Akátové údolí.

¹⁹ Z Egypta bude pustina,
z Edomu zpustošený kraj
kvůli násilí, jež páchali na synech Judy,
když vraždili nevinné v jejich zemi.

²⁰ Juda však bude trvat navěky
a Jeruzalém napříč pokoleními.

^a srov. Iz 2:4

^b viz pozn. u Jl 3:2

^c Iz 63:2–6 (Zj 14:18–20)

^d srov. Jl 3:2, 12

^e Am 1:2